

Lelkem húrjain...

Rózsafüzér

2012-2014

Gajda Marianna

Jézusom, Jézusom!

Hű szívembe elrejtlek
Soha többé nem feledlek
Bocsásd meg a vétkeimet
Segíts szeretni ellenségeimet!

Ne engedd, hogy megbántsalak
Bocsásd meg a botlásaimat.
Szomorú a szívem nagyon,
Ha a Te Szíved távol vagy.

Mindig mindig együtt Veled,
Ez az, mit óhajt lelkem.
Taníts engem tisztaságra,
Segítsd szívem gyógyulásra,

Mert bús bizony szívem, ha beteg,
De Te, a szívek orvosa, gyere
És gyógyítsd meg beteg lelkem,
S akkor öröm lesz a részem!

Köszönöm, hogy szenvedtél értem,
S így, ha néha nekem is szenvedés osztályrészem,
Gondolok vigaszképp arra,
Hogy így követlek Golgotára.

Együtt megyünk fel ketten a hegyre,
S akkor boldogok leszünk fenn a Mennyben.

2012. okt. 27.

Hű társam, én Jézusom

Mint nap sugára, ahogy játszik a vízen,
Úgy tündököl a Te lelked az én lelkemen.
Ha a nap kisüt ott fenn az égen,
Olyan az, mintha szíved nevetne szívemben.

Fellellek Uram a játszóó ősi fényben,
Mely nagy-nagy ajándék ily késő novemberben.
Mikor néha-néha kicsit magányos vagyok,
Fogom a tollat s papírt, és Rád gondolok.

Fáj kicsit a magány, de olyankor eszembe jut:
Te oda is eljutsz, hova ember sosem tud...
Mert a végtelen űrt, mely a lelkekben kiált,
Csak Te tudod betölteni most, s majd odaát.

2012. nov. 27.

Haj

Marianna fésülködik,
Lám akkor a haja hullik.
Hamarosan kopasz lesz,
Mielőtt Tomihoz férjhez megy.

De pánikra semmi ok,
Kopasz fejemet álcázom.
Terem a boltokban paróka,
Ez aztán a jó móka.

Piros, barna, fekete,
Kinek mi a kedvence!
Az én kedvencem a hosszú,
Szép barna és jó dús!

És ha egyet gondolok,
Még változtatni is tudok!
„Levágom” gyorsan a barna hosszút,
S veszem a szőkét, mert az még új!

Fontos ám, hogy változatos legyen,
S így még felismerni is nehezen lehet.
Nem is olyan nagy baj ez,
Legalább néha incognitoban lehetek. ☺

2012.

Haj haj hátán

Marianna, ha haját mos,
Az ám érdekes dolog.
Először kezdi a fésülködéssel,
Melynek eredménye sok-sok haj a fésűben!

Utána jön a kádban a mosás,
Mely eredménye sok-sok haj a lefolyón át.
Azaz menne a sok haj a lefolyón át,
Ha kis fehér szűrő azt vissza nem tartaná.

De tartja azt szilárdan vissza az,
S így a fésűről, s szűrőről nagyban gyűlnek a hajak!
Végül a szárítás után mi is az eredmény?
Haj, haj hátán, s csomókban látható (a vödörben), mint szemét.

2012.

Este

Este kezéd kezemben,
Arcod arcomon,
Neked sírnám el minden bánatom
Ó szerelmem félek,
Nem lehetünk mi soha egyek,
Csak szerelmes barátok e múltó életben.
S ha majd egy szép nap beköszönt újra a várva várt Fény,
Átadlak Téged Annak, kitől kaptalak én,
Mert bár szóban talán nem mondhatjuk ki,
De mégis titokban olyan szerelmünk, mint a hitvesi:
A sírig tart talán örök hűségben.
Ez az, mi összetart láthatatlan kötelékben.
Szeretlek szívem, így szeretlek a sírig,
Nem lehet ezt már elfelejteni,
Mégsem lehetünk soha egyek,
Az Ég (?) így akarja, mást nem tehetek.
Lehet, hogy tévedek, s lehet közös a jövőnk?
Nem, nem hiszem, de ha mégis?
Nem, szívem, nem szabad nekem Téged becsapni.
Jobb mindent őszintén megmondani.
Nincs ugyan bennem semmi, mit ne tudnál,
Nem tudok elég jól szeretni, ez az én hibám...

2012.

Kedves Gyermek!

Légy újra olyan, mint voltál rég,
Rég, mikor még alig ismertél.
Légy olyan, mintha még kicsi lennél,
És az élettől semmit sem remélnél.

Azaz épphogy csak annyi kis csöppet,
Hogy ártatlan maradhass mindörökre.
Mondj el értem s Érted mindig egy imát,
S akkor minden tervünk hallásra talál.

Szeretlek, míg élek, szívem örökre Tiéd
Légy ártatlan, amíg élsz.
Maradok én is olyan, mint rég,
Mikor egyszer kislány voltam még.

S ha földi utunk egyszer véget ér,
Befogad minket ott fent a Szentséges Ég.
Te és én újra megtaláljuk egymást,
A föld pokol volt, de a Menny vár odaát.

Mert míg élek, fáj, hogy nem lehetek Tiéd,
Míg élsz, fáj, hogy köztünk nincs egyéb,
Csak testvéri szeretet, de ki érti ezt?
Miért nem lehet mégis – *mégis* – szerelem?

2012.

Buksi

Hullám nyaldosta lágyan a tó homokos partját,
A tavon pedig finoman ringatóztak amott a vadkacsák.
Kutyuskáim közben ide-oda szaladgáltak,
Buksi, a kicsi: a vezér, s Peti, az idősebb ment utána.

Boldog voltam én itt s így, mert süttött reám az áldott napsugár,
Csak az bánt most egy kicsit, hogy a torkom miért fáj.
De most, hogy e sorokat írom, rájövök, azért,
Mert nem volt rajtam sapka, miközben erősen fújt a szél.

Akkor fogtam magam, s két kutyám:
Hideg az idő, jertek, induljunk haza hát!
Most, ím, az asztalnál a lámpa melegében
Már csak szép emlék e kép, mely él fejemben.

Ha dolgozni fogok, nem lesz idő ily szép sétákra,
Búcsúzom tópart, kutyuskák, Ég veletek, a viszontlátásra!

2013. jan. 4. pé.

Mit számít, mit mondanak az emberek

Mit számít, mit mondanak rosszindulatú hangok,
Ha az ember körül s benne béke honol?
A jó embert Isten, s barátok vigyázzák,
Lelkében béke, s vidámság.

Az út, mely ki van szabva úgysem változik,
A tövis mely a rózsán nő, le nem hullik.
A sors, mely az emberre vár, sosem reménytelen,
Ne add fel soha, bízz magadban és az Istenben!

2013. jan.

Madárka

Semmi nincs meg, minden elveszett
Minden megvan, valami azonban nem.
Ó Uram, segíts, hogy tudnék úrrá lenni a helyzeten,
Hogy tudnék kilábalni sötét veremben

Kiáltva, hogy mentsd meg Istenem
Széthullott életem!
Farkas üvölt zord éjszakán
Nincs menekvés, csak pusztulás.

Fogva tart engem egy aranykalitka,
Kirepülni hogy lehet belőle, ha kulcsra van zárva?
Kalitkában egy aranyos éneklő pacsirta,
Kinek kell abból egy beteg madárka?

Pelyhekben hó hullik a szép fehér tájra,
Nincs célom nincs utam, lelkem kulcsra zárva.
Bentről szemléljük a szép fehér tájat,
Szabadság elveszett, madárka nem szállhat.

Csak zordon aranykalitkámból sejlik fel néha-néha,
Mily szép lehet ott kinn a világ egy-egy szabad madárnak.

2013. jan. 8.

Nem vagy egyedül

A szoba jó melege összetart minket
Ezt is köszönhetem én a Gondviselésnek.
Nem egyedül vagyok szobámban; ki azt hiszi, téved!
Az Úr, ki mindenek felett –, velem beszélget.

Jó érzés tudni, hogy sosem vagy egyedül,
Ha a látszat mást is mutat ott kívül.
Csak egy indítás onnan bentről,
S kezem összekulcsolva hallom a hangot a Mennyből,

És mondom az imát, melyet tanultam annyi éven át,
Melyet gyermekkoromban tanított drága édesanyám.
Kedves jó meleg tehát az én szobám,
Melyben, mint mindig egyedül Jézus a társ.

Jó nekem e „magány” néha,
Ez a nyugalom és béke ára...

2013. jan. 8.

Mely sors?

Mit szántál nekem Uram ó mondd?
Mely sors az, melyet rám bízol?
Öregedjek-e meg csendben, magányban
Vagy találjak magamnak egy szerető társat?

S szüljek-e férjemnek egy-két gyermeket
Mellyel Neked s nekünk örömet szerezhettek?
Ezen kívül kérdem Tőled Uram:
Mit kezdjek féltett szabadságommal?

Akarod-e hogy beálljak a munkás életbe
Ezzel bizonyítván szüleimnek, hogy nem vagyok oly beteg?
Vagy szeretnéd, hogy maradjak „csendben” mint eddig,
Írjak zenét, verset, dalokat, mint most is?

Éljek-e egyszerű remete-ima életet,
És ne vágyjak arra, hogy **ennél több** legyek?

2013. jan. 8.

Mi a szabadság?

Ó Uram, kérdem Tőled?
Mely sors az, mellyel engem illetsz?
Éljek-e itthon csendes remete-ima életet,
Írjak-e dalokat, zenét és szép verseket?

Vagy menjek-e dolgozni, úgy, mint a nagy átlag,
Hogy tisztessen tartsam el magam, s ne csupán támasz
Legyen nékem a család, az állam,
S ki tudja még mi vagy kik a társadalomban –

Akarod-e hogy erősebb legyek magamnál,
S megpróbáljam magamban legyőzni a világ harcát:
Mely azt kérdezi ott benn: mi a szabadság?

Akarod-e hogy összetörjem-zúzzam az igát,
Mely azt zúgja folyton: csak ne tovább!
Hadd legyek csak egyszerűen az, mi voltam eddig:
Nem dolgozni akarok, hanem alkotni!?

Mert nem vész-e el a boldog szabadság,
Ha számomra a munkában elvész az alkotás –
Nem egyszerűbb-e élni úgy, mint eddig:
Nem akarok ennél több lenni...

Munkámmal megkeresem fejem fölé a fedelet,
Fedelem elveszti (örökre) a művészetet.

2013. jan. 8.

Egyszerűen élni

Egyszerűen élni, ez mit vágyom én,
Boldogan és csendben Isten tenyerén.
Ha kell, társsal, kit egyszer küld az Ég,
Ha nem kell, Jézussal, ki mindig megért.

Egyszerű élet, kettesben Jézussal, ez mi nékem szép,
Békében, derűvel, s a hívásra mindig kész.
Nem félek én attól, hogy búcsúzzak a Földtől,
Mennyei Apukám biztat onnan föltről.

Drága nékem az, ha lelkem békében élhet,
És édes a teher, melyet kezem vihet.
Csak minden legyen úgy, ahogy Szentlélek kívánja,
Hiszem, hogy hallásra talál szívem imája.

2013. jan. 22.

Esti sms Anyunak

Szép napunk támadt, örvendjünk vígan,
Kis pelyhekben hó hullik a nagyvárosban.
Esti tea mellett rímeket faragunk,
Készülve holnapra pedig zongorázunk.

Ha aztán éjjelre elfáradnánk,
Vár minket megvetve: a szép habos ágy.
De mielőtt két szemünk álomra csukódna,
Elmondjuk imánk a Mennyei Atyának.

2013. jan. 22.

Egyetemi könyvtár

Tartom a kávé a kezemben,
Nincs semmi ötlet a fejemben.
Félek, hogy megbántottam szerelmem,
Hogy tegyem jóvá tévedésem?

Tollat fogok a kezembe,
Örülök a papíron a rímeknek.
Más úgyszincs, aminek örülhetnék,
Csak a kávé íze, melyet számban érzek én.

Beszélgetnék én szívesen bárkivel,
De sajnós nincs miről és kivel.
Azonban szívemben Jézus mégis él,
Tán erőre kapok, csillan fel a remény!

2013. jan. 24. csüt.

Nincs

Nincs társam nincs gyerekem
Nincs dalom se ihletem
Szomorú étel az én kenyere
Rímekbe foglalom a lelkem.

Nincs nékem e földön immár semmi örömöm,
Könnyeimet lassan versekbe öntöm.
Szívesen hagynám hátra e világot
Egy tör a szívemben nem sok jót hoz.

Szomorú tehát az én sorsom – melyben
Egyedüli társam az Úr, az Isten.
Bár könnyölné rajtam olykor szerető Szíve,
S kicsinyke darabka időre szívembe költözne!

Meggyújtánám én akkor szívem gyertyáját,
Lobogó szerelmes lelkem Néki odaadnám.
Legalább ha a naptól órácskáig lehetne
Hogy édes jelenlétével a rosszat feledtetve

Érezhetném egyetlen pillanatra, hogy legalább Ő szeret,
És hogy fontos vagyok Valakinek
S ez kárpótolna mindenért, mi jó itt a Földön nem lehet,
S ha kell, szenvedve is, de érdemes élnem.

2013. február 10.

Pacsirta

Kicsi Jézus csak Te vagy velem
Fájó magány széttépi lelkem
Hangosan üvölt bennem a csend
Halálos jajszó hiába cseng.

Könnyeket hoz naponta estém
Torkomban gombóc mielőtt lenyelném
Nem lehet enyém se család, se társ
Nincs igazi otthonom se igazi hazám.

A szerelem másé – az enyém halott
Volt de minek, ha léte tilos
Szívem immár tán örökre a múlté
Lelkem a testemből végleg kilép.

Aranyos pacsirta szívből énekli
Sorsát az Ég talán megpecsételi
Élete vezeklés ezután halálig
Szerelme nem lehet a feltámadásig.

Aranyos pacsirta boldogtalan dalol
Dalolja panaszát, mely Istenhez hatol.
Kéri zokogva lelkének nyugalját
Legalább az Égben találja meg célját.

Aranyos pacsirta boldogtalan dalol
Dalolja panaszát, mely Istenhez hatol.
Kéri zokogva, hadd repülhessen
Találja meg végre békéjét az Égben!

2013. február 11. este

Város

Dübög a gép düb düb
Betonfúró züty züty
Kibírhatatlan immár e zaj
Mit rendelt fönről a hivatal.

Gonosz pénz az országban az úr
Fölös munkára mindig jut
Gonosz az uralkodó mostani hatalom
Lerombolják a szépet, s a helyette épülő halom
Csak árnyéka lesz annak, mi addig igazán szép volt.

Így működik ez régi szép hazánkban,
A tőke hamis az urak markában.
A nép pedig csak sóhajtvá nyög,
Tűr szenvedve, s izzadva vért köp.

2013. február 27.

A könyvtárban

Ülök szenvedve a könyvtárban
Bámulom az embereket a szobában
Le kell tennem a telefont
Mert valaki mellettem pakol.

De az még nem volt neki elég, hogy pakolt,
Most meg mellém állt és kávé majszol.
Ez engem felidegesít végképp,
Nem tudom, hogy az idegeim mért ilyen gyengék.

Sivárság és gyötrellem múltó életem
Valami mindig idegesít szüntelen.
Ó legalább egy órácska akadna,
Melyben senki és semmi sem zavarna!

Ó igen, csak irigyen bámulom a nyugodt embereket,
Végzik munkájukat és soha sem idegeskednek.
Bár én is egyszer megnyugodhatnék,
És munkámat – mely nincs –, nyugodtan „végezném”.

2013. febr. 27.

Gyóntam...

Jézus velem,
Tiszta a lelkem,
Tiszta, fehér, mint a hó,
S buzog csendben, mint folyó,

Kristálytisztán csak csobog,
Szívem csak Jézusért dobog,
Más nem kell semmi most,
Csak az Ő szeretete, hogy

Teljesítsem akaratát,
Mely túlvisz száz csatán,
Ha kell, küzdök élve halva
Míg rátalálok arra,
Mely út számomra van kitaposva!

Így ülök itt csendben, békén
A Jóisten tenyerén,
Gondolkodva az Ő Igéjén,
S mindazon mit Tőle kaptam én.

Egyre kérve mindig csak Őt
Hogy el sose tévedjek az erdőn,
Hanem a szűk ösvényen haladva
Jussak el a Mennyei magaslatokba!

S ha csak egy pillanatig tart is,
Ezért megérte szenvedve élni s küzdeni,
S megéri továbbra is:
Küzdeni!

2013. febr. 28.

Csak Ő...

Csak Ő csak Ő csak Őt akarom mindig,
Csak Vele lenni folyton, Őt szeretni!
Mert Ő sosem bánt, Ő csak szeret,
Ő az, ki igazán boldoggá tesz engem!

Ő – ki gondoskodik rólam mindig,
Éjjel is, nappal is velem törődik,
Nyújtja kezét, bármikor, ha kell,
Sebeivel is engem védelmez!

Csak Ő csak Ő csak Őt akarom mindig,
Csak Vele lenni folyton, Őt szeretni!
Mert Ő sosem bánt, Ő csak szeret,
Ő az, ki igazán boldoggá tesz minden embert!

2013. február 28.

Jézus

Ahogy tündököl a szép nap sugára az égen,
Olyan szép a Te lelked mosolya szívemben.
Mindig szeretném látni mosolyod lelkemben,
Nekem: kis porszemnek: ez az egyetlen igaz örömem.

Szeretném szüntelen átélni ittléted,
Szeretném mindig érezni jelenléted.
Szeretném mindig Lelked békéjét szívemben
Szeretném fellelni Lelked lelkemben.

Köszönöm Neked, mikor naponta látogatsz,
Köszönöm Neked a csendet, a nyugalmat
Köszönöm, amikor a sűrű sötétben csillagként felragyogsz
És köszönöm, mikor a szenvedés után örömet kaphatok!

2013. február 28.

Csendes magány

Csendes magány, melyben töltöm napjaim,
Egyedül Isten a társ, Ő megszabja utaim.
Sokszor nehéz a magányos farkas útja,
Ezt kaptam sorsomul, ezt választottam.

Talán nem én választottam, hanem így akarta az Ég,
A csillagokban megírta, mielőtt születtem volna én.
Sokszor fáj ugyan, és sokszor van, hogy únom,
Mégis így kapom a legszebb ajándékokat utamon.

Mert titkos virágocskákkal lep meg engem Ő,
Kire hallgatok szívemben, s ki értem felelős.
Sorsom Isten kezében, rábízta magam,
S Ő biztosan tudja, mi miért van...

2013. március 1.

Kávéautomata a könyvtárban

Harapom a pogit, kávé kezemben,
Nincs is más dolgom, ülök a széken.
Mi mást is lehetne naponta kitalálni,
Mint hétköznapi csakis könyvtárba járni.

Mellé kis kamillatea, mely szomjamat oltja,
Amellett arra is jó, hogy lemenjen vele a tabletta.
Hát ez az én napi munkám s szórakozásom,
S szép lassan a füzetem versekkel teleírom.

Hogy közben mi történik a nagyvilágban, azt én nem bánom,
Helyettem követik elegen a politikát mások.
Így telnek szerényen egyre napjaim,
Néha zongorázok, néha verset írok.

És van még olyan is, hogy új dalt komponálok
És azt a kedvenc klubomban mindig előadom.
Nagy is a szerencse, hogy vannak a klubok,
Ott meghallgatják barátaim, hogy hogy vagyok.:)

Ezen kívül Anyukám is hallgatja naponta,
Hogy mi a legújabb hír fiókájával.
Sajnálja bizony, hogy (egyelőre) nem dolgozom,
Nagyon nehezen lehet változtatni e dolgon...

Mert a beteges művészcsemeték nem tudnak dolgozni,
Főleg, ha nem tudják azt elhatározni.
Talán bizony én pályát tévesztettem,
Zongoraszak helyett Közgázt végeztem...

2013. március 1.

A szerelem...

Fiatalságom, szépségem elveszni tűnik,
A szoba négy fala közt lassan elmúlik
Várva hiába, hogy oldódjon a magány,
A szerelem tilos, lelkem hiába fáj.

Nincs társ nincs barát
Nincs támasz se család
Lelkem már-már zokog – nem bírja tovább
Miért – miért e kínos lassú halál?

Lelkem börtöne: e szoba négy fala
Se fű se virág se lombok hada,
Csak fal, kőtömb és beton mindenütt
Fogoly vagyok csupán zárt ajtók mögött.

Mi a megoldás már azt sem tudom –
Van-e egyáltalán nap az égbolton...
Élni minek, ha naponta könny a bérem,
Esténként halotti jajszóm töri a csendem...

Nincs macskám se kutyám – kit etetni kéne –
Ó bár lenne – talán belém életet lehelne.
Van-e ott fenn Valaki – kérdem szorongva
Aki belát ide sanyarú sorsomba?

Vajon van-e Isten – ó igen biztos, mondom –
De vajon miért így akarja, kérdzem folyton?
Jó-e ez, így ahogy van? Kérdem Tőle fájón –
Kinek és miért jó ez az örökös magányom...

Istenem kérlek légy oly jó hozzám,
Adj nekem társat ki szeret igazán –
Kivel boldogan lehetünk egyek,
És csak a halál választhat el minket.

2013. április 6.

T.

Halálos a jaj mely naponta cseng,
Amint arra gondolok, kit szívem szeret.
Miért, hogy egymástól külön kell éljünk,
Miért, hogy e földön lehetetlen a szerelmünk?

Pedig van már társam, kaptam én Őt,
Bár nem mindig tudom, biztos-e Istentől?
Miért van az, hogy közénk áll a törvény,
Miért van az, hogy nincs több lehetőség?

Szerelmem Ő, régóta szeretem,
Foglya vagyok talán, soha nem feledem.
Bár történne valami különös csoda –
És mi ketten eljutnánk a földön is oda,

Hová csak azok tudnak jutni,
Kik egymást igazán tudják szeretni...

2013. ápr. 6.

T.

Tomikámat felhívtam,
Új erőre kaptam!
Ülök boldogan a Bródyban,
Készülök a találkozásra.

Megyünk Szentendrére kirándulni,
Van értelme szépen felöltözni!
Tomikának oly szép a barna szeme,
Hát még mikor mosolyog szerelmesen.

Az ő kedvencei a cicuskák,
Ő bizony igazi állatbarát!
Én is nagyon szeretem Nyuszikát,
Ő a Tomi melletti cicapajtás!

Lelkem szereti nagyon Tomikát,
Imádkozom érte, hogy szeresse Szűzanyát.
Szűzanya vezeti őt Jézushoz,
Jézus pedig gondoskodik lelke boldogságáról...

2014. május 3.

Könnyek

Ó édes Jézusom látod, hogy szenvedek,
Neked ontom ki minden könnyemet.
Látod, hogy gyötrődöm egyre csak szüntelen
De a lelkem Hozzád tér, az Égben megpihen.

Könnyeim csak folynak, egyre folynak
Csak Te tudod a kulcsát a zárnak,
Mely nyitja a kaput oda,
Hol már nyugalom s béke van.

Néha még a könnyek is elapadnak,
A szenvedés felőröl, a zokogás elhallgat.
A szív nehéz terhet cipel,
Súly alatt a test összegörnyed.

Ketten vagyunk Uram a szenvedésben,
Állandó a zaj a vágyott csend helyett.
Te vagy velem egyedül imádott Jézusom,
Neked sírom el minden bánatom.

2013. április

A Szüleim

Ó az én drága szüleim a legjobbak a Földön,
Sokszor, ha rájuk gondolok, meggyűlik szememben a könny.
Nagyon-nagyon szeretnek ők engem,
S még a csillagokat is lehozzák az égről, ha kérem.

Én is most már felismerem: nagyon szeretem őket,
S ha néha bántom őket, utána rögtön megszólal bennem a lelkiismeret.
Olyankor aztán újra gyűl szememben a könny,
S gyakorta adódik, hogy büntudat gyötör.

De jóságosak ők, főleg édesapa,
Mert bántásomat szinte meg se hallja,
Úgy tesz, mintha nem bántottam volna,
S hangjában sohasem érezhető semmi harag.

És az anyukám, hát ő is hogy szeret,
Naponta hallgatja telefonon a velem történeteket.
S bizony olyankor nagyra nő a telefonszámla,
De ők ezért nekem mindig megbocsátanak.

Hát így van ez: nagyon szeretem én a szüleimet,
És azt szeretném, ha örökké élnének!
Sőt titkos vágyam az, hogy apuka is higgyen Istenben, mint én meg anya,
S akkor a túlvilágon is szeretetben és boldogságban folytathatnánk e hármas
összetartozásunkat!

(Mert azt szeretném én, de nagyon, hogy apuka is elhiggye: van remény és élet a földin túl. S
ha ezt elhiszi, nem kell féltennem, mert ha egyszer mind eltávoznak, akkor a Mennybe vezet
utunk, és biztos, hogy mindannyian a Mennyben találkozunk!)

2013. április

Kettesben Jézussal, este egy gyertya fénye mellett...

Kettesben és csendben, Jézussal, ez mi nékem szép,
Így, lefekvés előtt, esténként.
Ó de bár tényleg csend lenne, hogy szeretném,
De sajnos folytonos zaj tör be az Űllői útról befelé.

Boldog akkor lennék igazán,
Ha egy kicsinyke kertecskére nézne ablakocskám,
S nem kellene örökösen azt hallgatnom,
Ahogy robog a számtalan autó, busz, s motor.

Hát ez bizony nap, mint nap készíti ki gyenge idegrendszeremet,
Hogy a betonba bezárva sohasem élvezhetem a meghitt csendet, sem a természetet!
Nem baj! Mostantól száll imám a Magas Ég felé:
Kérek szépen egy aranyos kertes házat Tőled, Istenem én!

2013. április 27.

Szegények

Kettesben és csendben Jézussal,
Ez mi nékem szép,
De azt is meghallván,
Ha egy testvérem felém fordul, s kér!

Kell őt segítenem,
Hisz benne Krisztus arca rejlik,
Mutasd meg Jézusom, ha segíteni kell valakin,
Hisz tettek nélkül holt a hit!

2013. ápr.

Jó éjt

Ó vajon mi szépet s jót mondhatnék Neki,
Mielőtt rászánom magam, hogy el kéne aludni.
Mert este bizony fontos, hogy szép álmokat kívánjunk egymásnak,
Ha nem láthatjuk egymást, legalább enyhítsük magányunkat.

Így kicsiny virágom kedves szerettem, most szeretnék Neked jó éjt kívánni
Álmodj virágos rétekkel, hegyekkel, dombokkal, kertekkel, cicákkal teli!
Őrangyalod őrködjön Feletted,
Miután Jézus és Szűzanya reggelig lecsukja szemed.

2013.

Rózsafüzér

Engem e földön nem ölel át senki,
De ha kérem Jézust, Ő megjelenik.
Igaz nem szemmel látható formában,
Csak esténként a Rózsafüzér imádságban.

Úgy kérem én ezért most is, mint máskor,
Hogy vegye el tőlem az esti szorongásom!
Mutassa meg nekem – kérem –, hogy nagyon szeret,
S akkor nem érzem terhes súlyát az egyedüllétnek.

Mutasd meg kérlek magad egyetlen Szerelmem,
Légy örömem, s vigaszom e múltó életben!
Jelenj meg az Üdvözlégyek szent titkaiban,
És légy a Világosságom versem soraiban.

Tiszteletedre három gyertya égjen,
Jelezve három szent Személyét az Istennek!
Légy közel kérlek hozzám, Krisztusom,
Lelkemben – mint gyertya lángja: szeretet lobbanjon!

S végül a negyedik gyertyát drága Szent Szűzanyánk kéri,
S én boldogan gyújtok fényt Neki is!
Égi Édesanyám elmerülök most szent jelenlétedben,
Kérlek légy közbenjárónk, s szószólóm az Égben!

2013. május 3. péntek

A Dunán...

Szépen süt a Dunán az áldott napsugár,
Lelkemben a magány hangosan kiált.
Jézusnak sírom el szomorú titkaim,
Senkim sincs, kivel megosztanám perceim.

Hosszú nékem ma a hullámozó délután
Melyet a Duna vize csillogtat énreám.
Bár tudnám, hogy töltssem ki unalmas óráim,
Míg el nem kezdődik a várban a szentségimádás.

Aranyos galambok érdeklődve néznek,
Kedvesen turbékolnak körülöttem.
Lépkednek ide-oda és csipegetnek,
Jó nekik e földön, mert nem érzik terhesnek a létet.

Sajnos velem sokszor előfordul,
Hogy helyem nem találva kóválygok bizonytalanul.
Egyetlen vágyam az én szerelmes Istenem,
Bár megszánna, s elfoglalná helyét szívemben!

Boldog lennék én akkor, ha Ő rám tekintene,
Mosolya lelkemben erőt ébresztene.
Mosolyod kérlek, add nekem Jézusom,
Múljon el kérlek minden bánatom!

2013. május 5. vasárnap Anyák napja

Boldog Gizella

Jézusom, Jézusom,
Neked sírom el minden bánatom
Verses füzetecském könnyekkel áztatom
Julián Atya miséje miatt bánkódom.

10 órára nem tudtam sajnos ideérni,
Boldog Gizelláról nem tudtam beszédet hallgatni
Pedig úgy szeretem én azt, ha Julián prédikál
Lekéstem e misét, mert húzott az ágy.

Boldogtalan szívem, a jégbüfében,
Mert Mária néni is elment már régen.
Kávémát sajnos így egyedül majszolom,
Anyukám telefonon az egyetlen vigaszom.

Ó édes Jézusom Te vagy a legfőbb Vigasz
Kérlek, ne hagyd, hogy ez eset beárnyékolja napomat!
Kérlek, segíts túllépni e szomorú helyzeten,
Hisz magamhoz vettelek, vigasztald meg szívem!

2013. május 7. kedd

Nincs kihez futni

Nincs kihez futni, nincs kihez szólni,
Nincs egy hely, hova lehetne menekülni.
Kőtömbbe zárt ajtók mögött,
Hajamba törölt könnyeim között

Elveszni látszik sivár életem,
Örökös gyötrelem – szüntelen küzdelem
Enyhet adó Vég –: várva várt győzelem
Soha egy lélek nem lehet mellettem.

De várj! Ne hidd – ember ugyan itt
Úgysem ad vigaszt, nem segít.
Csak az Úr ki ide belát
Gyötrő óráimban megszán,

Vérrel ázott orcája – hegyes töviskoronája
Enyémhez nem hasonlítható – kereszthordozása
Emlékeztet rá: a földi lét:
Átmeneti szenvedés –

A cél a Menny, hol szemeinkről letörlik a könnyet,
Ott többé nincs gyötrelem.
Addig ez út követendő –: a keresztet cipelni kell –
Súly alatt meggörnyedek –

Ó bár lehetne egy kicsit letenni –
De nem – nem! Nem lehet!
Tovább kell vinni... hordozni
Istennek ajándékozni!

2013. május 7.

Igaz gyöngyszem

Nincs kihez futni – nincs kihez szólni –
Nincs egy hely, hová el tudnék menekülni –
Arcomon lepereg a könny,
Életem egy szobába zárt tömb

Fal és kő csupán köröttem
Sziréna zúgása örökös gyötrelmem.
Szózatom az Égbe hatol:
Nem bírom tovább – meghalok.

Boldogan hagynám hátra a létet
Úgysem lesz ennek már jó a befejezése.
Csak egy Valaki kért, hogy ne haljak meg
Szünet nélkül – most is kéri: vigyem tovább a keresztet!

Vérrel ázott orcája, hegyes töviskoronája
Emlékeztet engem arra: nem jött még el a Vég órája.
E földi otthon csak átmeneti –
De hogy lehet ezt ép ésszel kibírni...?

Bocsáss meg én egyetlen Istenem
Olyan nehéz cipelni terhem!
Nem lehetne-e, hogy egy kicsit
Átvenné tőlem valaki?

Úgy görnyed össze alatta testem,
Oly szenvedés életem – Bocsáss meg egyetlen Istenem –
Csak egy kicsit vedd át tőlem!
Csak egy kicsit enyhítsd szenvedésem.

De ha nincs más út, sorsom Tiéd –
Tovább nem lázadok én –
Mit Tőled kaptam – elfogadom,
Panaszomat hátrahagyom.

Könnyeim öntözzék meg a földet,
Hajam törölje le a könnyem.
A földön pedig nyíljanak kicsiny virágok,
Uram Lelkedben lelkemet látom.

Te odaadtad értem bűnösért egyetlen életed,
Én odaadom Neked igaz gyöngyszemként hulló könnyemet.

2013. május. 7.

Úttalan utakon

Úttalan utakon – Uram Jézusom –
Céltalan vándorlás örökös magányom –
Nincs egy lélek kihez szólhatnék –
Nincs egy testvér kit támogatnék.

Lelkem örökké börtönéből kiált
Mikor ér véget e gyötrő utazás
Hol van az út vagy hol van a cél
Melyre léphetnék hová menekülnék?

Ki az ki egyszer megszólít
Hogy gyere tessék, itt van a gyógyír –
Mindarra miből úgy látszik már
Csak a halál kínál végső megoldást.

Bocsáss meg szeretett Jézusom
Talán mindezt mégse kellett volna leírnom.
Belőlem sajnos mostanság csak ilyenek jönnek,
Melyből már elege lehet a nagyközönségnek...

2013. máj. 18.

A jégbüfében

Csak szép lassan, mint a nyugdíjasok, várom, hogy teljen az idő,
Várom, hogy fogyjon a kávé, így telik életem, melyben én vagyok a néző.
Néha valóban úgy rémlik, csak passzívan veszek részt e történetben,
Nézem az órán a percek múlását, és nincs semmi ötlet a fejemben.

Naponta magamnak kell kitalálnom, hogy teljen a nap,
De Jézus segít, és ezért én elmegyek Hozzá a templomba.
Utána meg utam a jégbüfébe vezet,
Hol vígan összefoglalom az aznap történeteket.

Ezután a következő cél a Bazilika,
Hol Jézus szívesen vár a Szent Ostya színe alatt!
Akkor én fogom magam, s Ő elé térdelek,
S boldogan öntöm ki szívemből a titkos részeket.

Mert Ő az egyetlen, ki mindig kíváncsi minden részletre,
S Hozzá van is bizalmam, mert Ő nagyon szeret!
Ezért bizony tehát érdemes is élni,
Csendben, titkosan, s egész nap Őt imádni... ☺

Így aztán szép lassan megállapíthatom:
Nem is olyan nagy baj, hogy nem dolgozom.
Tudniillik én csak kis porszem vagyok,
Hiába szerettem volna, most már nem dolgozhatok.

Azonban a kár, mely ér így naponta,
Jézus jóvoltából örömmé változhat!
Hisz Ő az én Uram, társam:
Mindenért kárpótol már e világban! ☺

2013. május 24.

Elvesztettem a szerelmet

Mikor kislány voltam, sajnós elrontottam,
Azt, mi egy gyermekben még szép s romlatlan.
Minden kellett nekem, minden, mi új s izgalmas,
S nem vettem észre, hogy eközben semmim sem maradt.

Úgy hittem, a jó az, ha mindent kipróbálok,
De közben elvesztettem a legnagyobb titkot.
Kerestem én, mit jónak hittem: főleg az igaz szerelmet,
De így veszítettem el épp azt: a földön talán a legszebb kincset...

Igen, a szerelmet, mely tiszta s szép: nem kaptam meg,
Ehelyett megszereztem a gyötrő lelkiismeretet.
Mire hibám beláttam, már késő volt,
Bűntudat, döbbenet, vezeklés: földi pokol.

Tiszta, szép szerelem nincs életemben, immár messze elszállt,
A felismerés maradt csak, de másnak jó tanács:
Melyet adhatok Neked, ki e sorokat olvasod:
Őrizd ártatlanságod, s akkor lehetsz e földön is boldog!

2013. május 24.

A szakadék előtt...

Én, mint kislány, sokat hibáztam.
Az ifjúságot, melyet Istentől kaptam: elpocsékoltam.
Aztán jött egy pont, melyen már minden veszni látszott,
S akkor jött Ő: az Isten, hogy karjába zárjon.

Akkor, mikor már majdnem végem volt:
Szólt Ő: *MOST* elég volt!
S kimentett akkor Ő engem a disznók vályújából,
Hogy felkínálja még egyszer utoljára: a menekülést a pokoltól!

Csak így menekülhettem: én, gyenge, nyomorult lélek,
Hogy mindent – mindent elvegyen tőlem:
Csak így ért célt nálam: ostobaságom miatt
Hogy elvette tőlem fiatalságomat

Ez volt Néki s nekem az utolsó lehetőség,
Melyért mégis – mégis örökre oly hálás vagyok én
Csak a szakadék előtt torpantam meg egy hosszú pillanatra,
S **AKKOR** nyúlt értem de most már végleg az Isten szent karja...

2013. május 24.

Cicakölykök

Az én cicuskáim:
Az én szüleim,
Az egyik kislány: az anya,
A másik fiú: az apa!
És mindez tulajdonképpen úgy, hogy tulajdonképpen ők az én gyerekeim,
Kikre mindig gondot viselek, s kiket nagyon szeretek.
Néha úgy érzem, én vagyok az ő anya-cicájuk,
Lelki értelemben mindig gondot viselek rájuk!
Igaz: gazdaságilag ez fordítva történik,
Hisz az apa-cica sokat dolgozik...
Nem baj, én meg értük imádkozom-
S így én is kiveszem a részem a „munkából”.
Nagyon-nagyon szeretjük mi így hárman egymást,
Olyan ez már itt, mint egy földi Mennysország!

2013. máj. 30.

Kedvesem

Oly szomorú életem Nélküled
Oly egyhangúak a napjaim Nélküled
Nincs bennem semmi, ami éltet
Miért, miért, miért nem lehetünk mi egyek?

Életem fénykora lassan elmúlni látszik,
Életem a delelőjén a földre hanyatlik.
Nem leszek én boldog soha e földön
Te voltál kedvesem az egyetlen örömöm.

Életem mintegy vezeklésként élem,
Nincs egy perc nyugtom se egy boldog percem.
Csak ha alszom, akkor vagyok boldog
Amint felkelek, kezdődnek a gondok.

Boldogság e földön nekem nem adatott
Minden közösség önmagából kitagadott
Utamat immár egyedül kell rónom
Egyedül az Isten kíséri vándorlásom...

Mert sivár pusztaság innentől életem,
Társam soha nem lesz már énnekem
Szomorú sorsom Istennek átadom
Rendelkezzen hát velem a szent Ég szabadon...

2013. jún. 5.

Áhított boldog elégedettség

Istenem kérlek, figyelmezz reám
Add, hogy egy kicsi boldogság szálljon most rám!
Add, hogy most egy percre legyek mindennel elégedett,
Add, hogy most ami rossz, azt mind elfelejtsem!

Adj nékem, kérlek boldog dalokat,
Melyek a Te dicsőségedre szóljanak!
Adj nékem Istenem bizakodó szívét,
Hogy meglássam a szépet a rossz helyett!

Költözz Szentlélek, költözz a szívembe,
Száraz lelkemet esőddel öntözd meg!
Éreztesd velem, hogy az Isten szeret,
S ha minden elveszett, Ő akkor is velem!

Ő lát, ha este szomorú szívem,
Ő velem osztozik a szenvedésben,
A nagy szenvedések kis virággá lesznek,
A kis virágok pedig kinyílnak lelkemben...

A kis virág illata Istenhez felszáll,
S felülről az Atya letekint énrám.
Sok-sok kis virág sok szenvedést jelent,
Üdvösséghez is csak a Kereszt vezet el...

2013. június 19.

Alkony

Nézem a napot, megy lefele,
Süt a szobába még egy kicsit be.
Jó itt vidéken, nyitva az ajtó
Csak kutyák ugatása és madárfütty hallható.

Most jöttem a gyönyörű erdőből,
Hol csak én és Isten van közről.
Hisz a természetben az Alkotó rejtőzik,
Ezért én itt boldogan kapcsolódom ki.

Elmondom ilyenkor Néki minden bánatom s örömöm,
Ő mindent megért, és én köszönöm,
Hogy lehetővé teszi, hogy magányom
Ne mindig csak fájdalom

Hanem bensőséges együttlét legyen
Jézussal, ki talán épp a remete –
Létemet nézi jó szemmel,
S így érzi magát igazán otthon szívemben...

Nézem a gyönyörű szép vöröses színeket,
Amelyek az alkonyi napból folynak az ablakon be,
Rá a falra, és azután szívembe,
Hogy legyen mit emlékül vinnem Pestre...

2013. júl. 11.

Retro – kávézó

Ülve a kávézóban végre felengedek
Az örökös unalom kicsit oldódni kezd.
Kávémát lassanként majszolom,
Versem csak magánkörben használok.

Jó a zene, mi itten szól,
Rájövök, a könnyűműfaj is szórakoztató.
A hely, hol ülök: egy tatai romház –
Átalakítva újjá,
Nagyon hangulatos
Régi dísz- és használati tárgyak itt-ott,

Rossz porszívó, rossz rádió, magnó,
Tiszta terítő, huzat, virágos abrosz.
Szép a sok muskátli odakinn,
Szépek a képek emitt.

Kávém – ím elfogyott,
Nem volt igazán finom,
Vár a természet, s a fák
Jöhet az újabb kirándulás.

Szorongva nézek e sorokra,
Művészet nincs benne elbújva.
Folytatom szomorú unalmas életem,
Vigasztalj meg kérlek Istenem,
Te vagy földi vándorutamon az egyetlen reményem.

2013. júl. 12.

Csillagok

Cél nélkül telnek napjaim
Válságosak utaim
Menni minek, ha nincs hova,
Csak bolyongok össze-vissza.

Sűrű sötét most az erdő,
Itt-ott felkél egy-egy szellő.
Fenn az égen a hold ragyog
Vajon mit mondanak a csillagok?

Csak csillognak-csillognak ott fenn
Sajnos egyik sem felel.
Pedig az egyik csillag az enyém,
De jó lenne, ha meglelném.

Elvezetne engem ő akkor oda,
Hol aluszik a kis Jézuska.
Akkor boldogan oda térdelnék
Soha vissza nem fordulnék.

2013. jul 13. éjjel – Tata

Tomi

Iszom a kávékat nagyon rossz,
Az unalmam enyhítendő iszom.
Közben Szerelmemre gondolok,
És a kávé mellől nagyon hiányolom.

Szeretem én Őt, mióta Ő is engem,
Bár lehet, hogy nála alábbhagyott az érzelem...?
Nem tudom én azt, csak találgatni tudok,
Legeslegtöbbször a szívemre hallgatok.

Ó drága Szerelmem mennyit sírok Érted,
Valahányszor látlak, s utána hűlt helyed.
Bár lehetne köztünk több, mint barátság,
De sajnos közénk áll egy törvény – a szabály.

Bocsáss meg Szerelmem, de gondold rá:
Vannak még csodák, van gyógyulás.
Zarándokolok az önmegtagadás útján,
Talán egyszer meghallásra talál imánk...

Mást se tudok tenni, csak Rád gondolok,
Túl kevés az ima, mit értünk elmondok.
Ne félj Szívem, őrizlek lelkemben,
Míg élek, csak – imádkozom Érted.

2013. júl. 14.

Jézusnak

Nagy vágyak – kis porszem szívében –
Uram Te belelátsz kicsiny lelkembe.
Hírnév, siker, földi öröm, Nélküled?
Nem kell! Inkább maradjak kicsi, de Veled!

Boldog akkor vagyok én igazán,
Ha szívemben veszel magadnak lakást.
S ott dobog a Te Szíved az enyémmel együtt,
S az életemet fokról fokra felépítjük.

Apró lépésenként haladok előre,
Ne engedd, hogy egyetlen lépést is Nélküled tegyek meg!
Ha a Te Szíved dobog enyémben –, nagy baj nem ér,
Kiáltom neved gyorsan –, s ha jó a kísértés –

Erőt veszek én akkor, magamba szálllok,
Az életben Te vagy az első – egyedül imádoztam!
Ha elmém túl sokat vagy nagyra vágyik,
Jelezd azt nekem Uram kérlek, s akkor lelkem visszakozik.

2013. aug. 7.

Bogárka

Éjjel kettőkor a papírra bogárka szállott.
Ez nem csoda, hisz oda a lámpa fénye világított.
Én azonban magam nem feszélyeztem,
Repkedjen nyugodtan a bogárka a lámpa fényében.

„Nem ütöm én őt agyon” – gondoltam magamban,
Hadd éljen ő is, s így én is – boldogan.
Kárt nem teszek én e kis lényben,
Inkább szeretettel kis bogárkámnak becézem.

Így legalább nekem is van háziállatom szobámban,
Csak vigyázzak, ha füzet csukódik, nehogy rácsapjam.

Éjjel

Amikor Tatán éjjel negyed három van, már nagyon unom magam,
Mert nem zongorázhatok, s nem énekelhetek hangosan.
Persze ha aludnék, jobban jártam volna,
De sajnós azt hiába próbáltam úgy éjfél tájban.

Próbáltam én ugyanis aludni tisztességgel,
De sajnós sehogy se ment, akárhogy igyekeztem.
Bioritmusom úgy látszik felborult,
De ne csüggedjünk semmit, holnapra megjavul?

2013. aug. 7.

Pereg az óra

Pereg az óra, pereg a perc,
Nem jön szememre az álom,
Nincs semmi, mit lehetne csinálnom,
Egyszerűen csak a holnapot várom.

Mindenütt csönd, mindenki aluszik,
Csak a tücskök ciripelnek ott s itt,
Egy-egy macska nyivákol fel néha,
És kerget egy másikat háborúba.

Sok-sok a terv a fejemben most,
Vajon mikor kezdhettek nekik,
És sikerül-e majd végbevinni,
Mit a fejemben oly könnyű volt elgondolni?

A zongora most pihen, aluszik,
Csak a diktafon szólhat néha-néha,
S a toll pereg a papíron,
Az még nem térhet nyugovóra...

Éber szempár az Égből letekint,
Őrizné álmom, ha aludnék,
Őrangyalom kérlek intézd el nékem:
Hints álomport szememre ez éjjel!

2013. augusztus 7.

Tervek...

Az Úr jóváhagyja-e álmom –
Az Ő akarata-e mit gondolok,
Uram szólj, Tőled származik-e a gondolat –
Ezt kívánom.

Álmaimban a színpadon musicalt énekelek –
Istenem mondd – vajon kedves-e ez Neked?
Vagy csupán téveszme, mit elmém kigondolt,
Lassan 40 évesen kinek kell egy hang a múltból?

Szerettem én odajárni, hol ifjú társak közt lehettem,
Nem kellett nézni, hogy épül le az ember, ha elmebeteg.
Sajnos sok ilyet volt szerencsém végignézni,
Hisz betegklubokban tudtam csak szerepelni.

Él bennem a vágy, hogy ifjak s szépek vegyenek körül,
S ne csak a rémisztő arcok – sorsok közül
Tudjak csak válogatni magamnak társakat,
Akár közönséget is, és barátokat.

Szólj hát Uram – Tőled jön-e elgondolásom –
Zenélni dalaim – melyeket Te adtál – ez: álmom –
Zongora, dalok, s musicalek –
Szólj Uram kérlek – jóváhagyod-e terveimet?

2013. augusztus 7.

Gondolkodom

Régi szép idők

Szomorú élet az én életem,
Földi öröm oly kevés benne elrejtve
Van nekem szerelmem, de hiába: nem szabad,
És nincs nekem gyermekem, ki mondaná: „anya!”

Csak drága jó szüleim, kik élnek velem,
Kik osztoznak, küzdenek szenvedésemben.
Tomikám is van, kit szeret a lelkem,
Ó, bár lehetne köztünk igazi szerelem.

Házaselet nekem nem jó alternatíva,
Mondja az orvos, és az egyházjog doktora.
De vajon Isten mit mond, ki mindenek felett –
Lehetnék-e jó anyja gyermekeimnek?

S élhetnék-e vajon békében, boldogan,
Férjjel, gyermekkel, igazi családban?
Vagy mint családfő csődöt mondanék –
Lelki békémet örökre elveszteném –

S megbánnám én akkor egész életem,
És vissza-visszasírnám a magányos éveket,
És a régi szép időket...?

2013. augusztus 2.

Kitaszított

Kitaszított vagyok kitaszítottak között,
Arcom nem látni a könnyek mögött,
Patakzik szemem egyfolytában,
Nincsen se házam, se otthonom e piciny hazában.

Társam nincs, kivel ágyam oszthatnám –,
Lenne ugyan, de tiltja a vallás.
Ezért esténként egyedül hajtom fejem párnámra,
Magányos farkas vagyok holtak kriptájában.

Barátok engem nem vesznek körül –
Csak távolról tudatjuk sorsunk egymással,
Élő kapcsolat csak szüleimmal van,
Oly sovány nekem ez a vigasz!

Szüleim egymást nemigen viselik el,
Sajnos ez nagyban kihat idegeimre.
Esténként ezért a füzetnek sírom el,
Hogy mily boldogtalan vagyok ez életben.

Isten van csak nekem, senki más –
Ő az egyetlen, ki rám figyel odaát –
Szenvednem kell, ezt kaptam Tőle,
Kereszt, vezeklés, bántás – viselnem kell.

Köszönöm Uram, hogy adtál karizmát:
Nekem a szenvedés jutott, mint barát.
Próbálok megbarátkozni az ismert „vendéggel”
Talán sikerül Isten segítségével...

Menekült vagyok én a nagyvilágban,
Nincs meleg családi fészke az országban.
Bár van hol lakjak – kár lenne tagadni,
Mégsem tudom boldog otthonnak elfogadni.

2013. augusztus 10.

Boldogság – Kutyuskák

Álmaimban kertben jártam,
A tavon tavirózsákat láttam,
Nem is álom volt, hanem való igaz:
A tavirózsák is kinyílottak!

Mellette szaladtak a kutyák:
A kis Buksi, meg Peti, a társ.
Én meg szaladtam utánuk,
Nem is csoda, hisz én vagyok a gazdájuk.

Boldog voltam én akkor, s ott,
Fürödtem is ott, hol tilos.
Tilos bizony e tóban a fürdés,
De engem cseppet sem zavar e kikötés.

Más is volt ott, s boldogan úszkált,
Sütött ránk vígan az áldott napsugár.
Szerintem Isten szerint ez nem is tilos,
Csak az fél, aki túl óvatos.

Csillogott az Öreg Tó hullámján a nap,
Vízpart, fák, még a kutyusok is úsztak.
Isten is boldog volt és örült,
Mert boldognak látta teremtményeit a tó körül.

Isten adta a tavat, fákat, s kutyákat,
A csillogó vizet, melyben úszkáltak,
S az emberi szívben a nagy örömet,
Fogadjuk ajándékát boldogan: Istenem! Köszönöm!

2013. augusztus 18.

Tatán a szülői házban

Szép az élet, szép a táj,
Szépek a lombok, szépek a fák!
Hát még a nap milyen szép,
Ahogy az égen megy lefelé.

Ilyen az élet itt vidéken,
A kertes ház fészkében.
Igaz, a házban sok a lom,
Melyet szegény apa tart számon.

(És hogy *majd* mi lesz a sok lom sorsa,
Azt egyelőre senki se tudja.
Lehet, nekem sokba fog kerülni,
Mire sikerül azt mind elszállíttatni... ☹)

Sajnos immár mániája,
Hogy a szemetet nagyra tartja.
A kutyuskák is tündéerkék:
A kis Buksi meg Petikém.

Nem is akarok én Pesten lakni,
Ahol betonon kívül mást se látni.
Inkább maradok itt Tatán,
Kedves odúm az én szobám!

Estefele is besüt a nap,
És lehet nyitva az ablak.
Sajnos ilyet Pesten nem lehet,
Mert az Üllői útról zaj tör be.

Csak sajnos a kertet nem használom,
Mert a kutyuskák nem lehetnek ott.
Bizony sétálni se mehetek velük,
Mert anya meg apa akkor nem örül.

Tudniillik ők ragaszkodnak a pórázhoz,
Pedig úgy elveszik tőlük a szabadságot!
Nem baj, én megbocsátok nekik,
Mást úgyse lehet tenni.

De azért folyton mondom imám:
Szeretetben éljen a család.
Békében is és szeretetben,
Hogy mindig jó legyen itthon a kedvem... ☺

2013. jul. 11.

3 vers Tatáról, aug. 2013

Csendélet

1.

Szerelmes Krisztusom, Jézusom,
Neked sírom el minden bánatom.
Nekem e földön senkim, csak Te vagy
Égi Apukám, s Anyám oltalmaz.

Könnyeim letörlik arcomról a szomorúságot,
Szüleimnek ne okozzak soha bánatot.
Barátaimnak életébe derűt vigyek,
Hadd találjam meg lelkemben a Kincset.

Földi jók nekem nem értékek,
Ne mozgasson engem vagyoni érdek –
Lelkem szárnyaljon az Igazság felé,
Tisztesség, becsület legyen az enyém.

2013. aug. 14.

2.

Cukrászdában kóla mellett
Vágyom látni a természetet
Kedves arcok gyerekek,
Barátok és felnőttek.

Családok jönnek be,
Míg én írok a füzetbe.
Soraimat egyedül szerkesztem,
Mindenki láthatja magányos életem.

A mai napom nagyon fáradékony,
A kedvem felettébb aluszékony.
Anyukám ez alatt otthon pihen,
Nem sok ötlet van a fejemben.

Vajon Jézusom nem bánja-e,
Ha sohasem megyek férjhez,
S nem szülök egy-két gyermeket
Örömére kedves szüleimnek?

Hanem csak élek úgy, mint egy kis remete:
Közösség nélkül, életem Jézusnak szentelve.
S ha majdan drága családom eltávozik,
Ki fog öregségemben ápolni,

Ki fogja nékem mondani: szeretlek,
S ki fog átölelni minden este...?

2013. szept. 15.

3.

Szomorú vagyok édes Jézusom,
Semmi nincs, mi feldobná fiatalságom.
Talán a tó, a fák, a természet az egyetlen vigasz,
Mi enyhítené gyászos hangulatomat.

Közben csörögnek a babakocsik,
Egy-egy kutyasétáltató báméskodik,
Nem igazán örülök én ennek,
Jobb szeretem a magányt a természetben.

Útra kelek hát, az erdőbe, remélve:
Hogy ott senki sem zavar az elmélkedésben.
Igaz, nem sok minden van, min gondolkodhatnék,
Csak mindig, mindig, mindig teljes Csendre vágnék...

Sikerem énnékem semmiben sincsen,
Talán Jézushoz írt dalaim képeznek ez alól kivételt.
Másban bizony nem jeleskedem:
Nincs munkám, se férjem, se gyermekem...

Istenem, csak Te vagy nékem az egy igaz Vigasz:
Te vagy egyedül, ki az életben társam.
Kérlek, gyűjtsd meg a tüzet szegény szívemben,
Hogy szomorúságom örömmé lehessen!

Hisz a Te személyed mindennél többet ér,
Munka, siker, család ehhez fel nem ér.
Lobbants hát lángot magányos lelkemben,
Hogy az emberek között én is boldog lehessenek!

2013. szept. 15. (a Cseke tó partján)

Újra Pesten

2013. nov. 3. vasárnap este:

1.

Esik az eső, hullajtja cseppjeit,
Esik a bánat, rám ereszkedik.
Esik, rám zuhan, lassanként átölel,
Én csak nézem, viselem, puhán, csöndesen.

Magányos e bánat, nem osztom senkivel,
Vagy mégis? Valaki rám figyel?
Magányom mélyén zúg kintről az eső,
Halkan, szobámban figyelem bentről.

Telefonom szól: szegények kérnek:
Nincs mosógépük, nekem van-e, segíthetek?
Mire én mondom: ide ne jöjjenek,
S ezzel magányom még ijesztőbb lesz.

Gonosz a világ, én is gonosz vagyok:
Tudnék, de mégsem segítek (szegényebb) embertársaimon.
Engem már bántottak meg, de a szörnyű:
Én is bántottam másokat – akaratomon kívül.

Miért van az, hogy nincs gyógyír a sebre,
Miért van az, hogy nem segít ember az emberen?
Tán csak én vagyok tényleg önző és gonosz,
Pedig jó szeretnék lenni és boldog – de nem tudok...

2.

Búbánat marja a szívemet csöndesen,
Nincs énnékem kedvem már élni sem.
Jönnék a nehéz napok – érzem előre:
Most depresszió a soros a következőre.

Súlyos betegség ez nálam, gyakorta vendég,
Ábrándoznék a halálról is, ha tehetném.
De nem tehetem: tiltja a vallásom:
Isten adta a keresztet: cipelem vállamon.

Súlyos e kereszt, ó mily nagyon súlyos,
Ha tudnád, ember, de ne! Te ne tudd meg!
Elég, ha én tudom, s vonzoló terhemet,
Nem tehetem én azt le, nem! Egy percre se!

Gondolok hát csak halkán a régi szép időkre,
Mikor még fiatal lány voltam a pszichiátriai kezelőben.
Boldog voltam én ott emlékezetesen:
Gondolhatnátok, hogy önellentmondásba keveredtem.

Aztán akkor is jó volt, mikor 16 évesen
Gond nélkül éltem családi fészekben.
Volt énnékem kedves otthonom, szülői házam,
Drága szüleim neveltek, védtek, óvtak!

Hát így hullatom könnyem itthon a zsebkendőbe,
Szeretnék még egyszer kislány lenni, mint régen,
S élni családban, közösségben, örömben,
Hol, ha egy „kis” bánat ér, nem csak a füzet tanúja a könnyeknek.

3.

Hull a könnyem – a zsebkendőbe, aztán a füzetbe,
Nincs mód, hogy bárkivel előben beszélgessek.
Ezért kiírom magamból iszonyú fájdalmam,
Talán fáziskéséssel tudatom veletek, hogy velem mi van.

Nincs különösebb tehát, csak unatkozom,
És unalmam rádöbbsent: magányos vagyok.
Könyv nem sokáig köti le figyelmem,
Koncentráció-zavarral küszködök – ez betegségem.

Diagnózisom persze nem csak ebből áll,
Kettő, három, négy...- sorolhatnám.
Keresztem tehát szépen összeállt,
Letenni nem lehet, vinni kell tovább!

Tovább, csak tovább, soha meg nem állni,
Az életet nem szabad se megszakítani.
Ha megszakítanám – tán a pokolba jutnék –,
Akkor maradjon inkább a földi szenvedés.

Egyetlen társam van e sötét órán:
Jézus Urunk. S úgy érzem, elhagytak.
Ő is ezt érezte a keresztfán.
Tűrt Ő is addig,
Tűrt, csak tűrt, mást én se tudok csak tűrni.

Felajánlom ezért hát Néked Krisztusom,
Szenvedésem a lelkek javára váljon.
Segíts Szűzanya Te is szenvedni,
Alázattal, hosszan és szeretettel tűrni!

Ábrándozhatnék én halálról, de nem, nem szabad.
A túlvilágon majd megtudom, miért vágytam oda.
Innen e világból vágyom én oda át!
De nem megoldás az öngyilkosság...

Sokan megtették már – nem bírták tovább –
Nekem helyettük is cipelnem kell a terhet tovább.
Pedig milyen jó lehet: tablettát tablettára halmozni,
S azt egy-két-három pohár borral lenyelni.

Az én ábrándozásom ezzel véget ér,
Nem halhatok meg – élnem kell még...
Vár a fürdés, utána az alvás,
Amíg alszom, addig jól vagyok legalább... – – – –

2013. november 5. Kedd:

4.

Amikor utam a pszichiátrián járt,
Találkoztam én olyan fiúval, ki a túlvilágon járt.
Azt mondta ő, hogy látta Jézust s Szűz Máriát,
S vágyik vissza oda, de őt még itt tartja a világ...

Ki nem vágyna hát ily gyönyörű világba,
Ments meg Istenem minket e vágyakozásban!
Ne tegyük meg mégse azt, mit nem szabad,
Várjuk ki a végét az életútnak.

Ezért hát most, hogy jobban vagyok,
Csak nyugodtabban s csöndesen mosolygok.
Mindig látom Krisztust az Oltáriszentségben,
S naponta találkozom Vele a szentmisében.

Hát csak így telnek napjaim örök szent vágyakozásban:
Látni vágyom Égi Atyám, s Anyám a Mennyországban.
Kik közt ül Jézus fényes trónuson, királyi palástban,
Szent Szűz karjában, Kisdéd formában.

Istenem, amíg szemmel e szép világot nem láthatom,
Adj nékem erőt, hogy jól menjen utam, földi vándorlásom.
Találjam meg a Mennybe a legszebb, leggyorsabb utat,
Zarándoklásom során Téged, s másokat gazdagon szolgáljak.

Mutasd meg énnékem, s mindannyiunknak,
Hogy mi végre születünk bele e nagyvilágba.
Hisz Te mindannyiunkról fontos tervet szőttél,
Segíts megtalálnunk, mi igaz küldetésünk, melyre teremtetted!

2013. nov. 11.:

Sziréna

Amikor megtalál engem az Isten,
Olyankor az angyalok dalolnak az Égben.
Dalolják lelkembe a legszebb dalokat,
S én rámintázom azokat a zongorára.

S olyan is van, hogy meleg Csönd költözik szívembe,
Az utca zaja akkor némává lesz.
De tébollyá változik lelkem állapota,
Mikor az Üllői úton a mentők szirénáznak.

Rosszabbul vagyok én olyankor mindenkinél,
S azt kívánom: soha ne hagytam volna el régi odúm én!
Mert bizony volt nékem egy picinyke otthonom régen,
A Havas utcában, nevezetesen 22 négyzetméter.

Jó volt nékem, boldog voltam ott s akkor,
Mindig csönd lehetett, s mindenem megvolt.
Volt kedves erkélyem is, hol nyaranta napoztam,
Vagy netán koldusnak éjszakára hajlékot adtam.

Boldog voltam én akkor s ott,
Barátaim hada gyakran látogatott:
Jó volt nekik látni boldogságomat,
Nekem pedig jó volt megosztani velük otthonomat.

Új helyem lett azóta nékem az Üllői úton:
Szép, tágas, de borzalmasan forgalmas és zajos.
Ó, hogy visszaírom én a régi szép időket:
Álmaim kis odúja immár elveszett.

S így vagyok én szomorún, magányban,
Hallgatva örökkön-örökké a szirénákat.
Barátok szép lassan lemorzsolódtak,
Furcsa módon csak egyedül érzem magam biztonságban,
Isten lett nékem az egyetlen Társam...

Égi üzenet

Amikor megtalál engem fentről az Isten,
Olyankor az angyalok dalolnak az Égben.
Dalolják lelkembe a legszebb dallamot,
Lelkem húrjain játszanak égi akkordot.

Előkapom én akkor „kis” zongorámat,
S billentyűkre vetem tudásomat.
Jézusra nézek aztán, s szöveget kérek,
S Ő diktálja szelíden az éneket.

Rég izgultam: el ne felejtsem:
S ezért azonnal papírra vetettem.
Ma már bízom Jézus jóságában:
A szöveg maradjon csak a memóriámban.

Aztán jön a laptop vagy diktafon,
Fölveszem én azt, s visszahallgatom.
Boldog igazán ekkor vagyok én:
Mikor új egy dal, s a mondanivaló: Istené.

Mintha Isten szólna olyankor hozzám,
Kimondhatatlan boldogság fog ekkor át.
Ó, bár mindennap szülhetnék egy dalt,
Valójában olyankor az Égből jön a Hang...

Bár jutna el e Hang minél több emberhez,
Adhatnék sokaknak Égi üzenetet!
Isten s ember egymáshoz közel kerülne,
A világ is egyszeribe csak (mindenkinek) megszépülne!

2014-02-17.:

Nincs mit tenni – egyedül vagyok,
Nincs mit nézni – semmi az égbolton
Hiába bár fent a nap,
Nincs mit tenni a nap alatt.

A zongora pénzbe kerül,
A musical is lemerül,
A gazdálkodás nem segít,
Anyunak kevés a nyugdíj.

Pedig az a pénz részben enyém
Lehetne egészben is még.
Mindig minden olyan drága
Úgy is, mint a gitár óra.

Hát azért én ezt nem bánom,
A musicalt megpróbálom.
Különben halálra unom magam,
S akkor a nyugdíj is odavan...

Ennek a versnek se füle se farka,
Rövidke létemnek se sok a tartalma.
A Tomika se lehet már velem,
Mert a vallás nem engedékeny.

De nem lehet itten mit tenni,
Életem Jézusnak fogom adni!
Ő lesz az én örökös társam,
És akkor sohasem érhet komolyan a bánat...

2014. február:

*Mikor a szép Ég csillagoktól fényes,
Olyankor vágyódik szívem távoli messzeségbe.
De lelkem börtönébe zárt,
Szabadulást hiába vár.*

*E szoba foglya vagyok csupán,
Életem a természet nélkül oly sivár.
Uram, ha már a csillagokat nem láthatom,
Legalább tedd, hogy lelkem irántad legyen fogékony!*

*Érezzem, így este, hogy Te az Egyetlen vagy,
Ki mindenekfelett bár, de mégis közel vagy
Hozzám, ki oly magányos, mert társa nincs,
Mert Te vagy számomra mégis a legnagyobb KINCS!*

2014. márc.-14.:

*Összeteszem két szép kezem,
S szól a telefon az Égben.
Csing-ling, halkán cseng,
S már hallom a választ idelenn.*

*Ha bánat gyötör itt a földön,
Jézusom, ha hívom, Ő jön.
Szent Szívébe rejtem bajom,
Megkönnyebbül lelkem akkor.*

*Keresztemet türelmesen hordom,
Csak az Égben leszek igazán boldog.
Amíg itt a földön van dolgom,
Sorsom Isten kezébe ajánlom.*

*Vágyam, hogy már itt is boldog legyek,
Kérem Jézust: enyhítse keresztem.
Azért apró lépésekben...
Haladok felfelé a Mennybe... ☺*

Próbálok verseket írni kisebb-nagyobb zökkenőkkel:

2014. ápr. 27. - (Húsvét 2. vasárnapja, Isteni Irgalmasság v.):

Jó lenne verseket írni,
Csakúgy rímeket farigcsálni
Jó lenne a művészetet is élni,
Hogy katarzist tudjak elérni.

Még jó, hogy e verset csak én látom,
Elegendő csupán, ha én olvasom.
Ma nem megy a versírás,
De annál inkább az olasztanulás.

Néha úgy látszik ilyen is kell,
Nem kell erőltetni, ami nem megy.
Szól közben a TV-ben a meccs,
És hatásos a zyprexa, mely 10-es.

Néha jót tesz a gyógyszeremelés,
Vagy elég csupán a társaságban levés?
Így alakult ez: most jó a kedvem,
Kocsmában olasszal töltöm időmet.

Majdhogynem itt kedvesebbek az emberek,
Mint a templomban egyesek.
Azért ne általánosítsunk,
Hívek színvonalát ne rontsuk!

Itt-ott egy kis mosoly,
S a kedvem is egyszeriben jobb!
De hitem azért el nem veszttem,
Szeretem én egyetlen Istenem!

Most pedig irány a Múzeumkert,
Tervek a fejemben tovább fejlődnek.
Talán egyszer lesz fordítás,
És akkor értelmet nyer az angoltanulás...

2014. ápr. 29. - (Sziéniai Szent Katalin ünnepe):

Julián atya misézett,
Beszéde szólt szívemhez.
Ő mindig elvarázsol minket,
Lelkünk emelkedik a szenthez!

Tán már ő maga is szent,
Ezt beszélnek egyesek.
Én is valahogy így érzem:
Előttünk jár a szentségben.

A gyóntatószékben is megértő,
Amikor beszélek neki a szenvedésről.
Azonban mikor Tomi jön szóba,
Előkerül vas szigora!

Kijön a sodrából, ha nem engedelmeskedek,
Ezért jobb meggondolnom, mit teszek!
Tomi tehát csak lélekben van velem,
Imádkozom érte, hogy megtérjen!

Így hát járhatok Juliánhoz gyónni,
Lelki vezetést lehet tőle kérni.
Rajta keresztül pedig első a Szentlélek,
Ki utat mutasson az élet sűrűjében... ☺

2014. május 1. - (Szent József ünnepe):

Szép az élet, szép a táj,
Szépen süt reánk az áldott napsugár!
Örülök e soroknak e füzetben,
Főleg, ha rímel a szerkesztésem.

Anyukám telefonját izgatottan várom,
Épp apuval beszélget, míg én állok.
Bizony a jégbüfében csak állni lehet,
De ez nem okoz gondot nekem egy cseppet sem.

Most pedig már a Bródyban vagyok,
Hol egyedül csöndben olaszt tanulok.
Sajnos ez egy kocsmá, hol csúnyán beszélnek,
Miért ilyen primitívek egyesek?

Anyukámmal immár telefonáltam,
Így a Réka lesz a következő a sorban.
Szeretek én beszélgetni az emberekkel,
De csak, ha (?) magányom nem kerül veszélybe.

A csúnya beszéd lassan elüldöz innen,
Réka hívására ezért idő nincsen.
Utam tehát a Múzeumkertbe vezet,
Hol rózsafüzérre kulcsolom kezemet... ☺

2014. május 9. - (Bolognai Szent Katalin ünnepe):

Kis porszem

Ülök a gép előtt a könyvtárban,
Másolom verseim sorjában.
Van-e sok értelme e verseknek, nem tudom,
Kérdés: lesz e türelme valakinek, hogy olvassa.

Magasztos élményem bár megjelenne,
Lenne némi tartalma versemnek.
Nekem az a terápia,
Ha rímek rímekre halmozódnak.

Kedves olvasó, kérem, megbocsásson,
Ha mély tartalom híján idejét rabolom.
Azért igyekszem néha lényegre törni,
És verseimbe lelket önteni.

Kedves Istenem, bár mindig ölelne,
S lelkem messze magaslatokba röppenne!
Akkor verseim is mondandót hordoznának,
Örömet okoznék akkor minden olvasómnak!

Én csak egy kis porszem vagyok a nagyvilágban,
De Isten a tenyerén hordoz, mint mindnyájunkat.
Kicsi porszemként oly keveset tudok,
Néha dalokat, máskor meg verseket írok.

Én csak egy kis porszem vagyok a nagyvilágban,
Kis porszemként keveset adhatok a tudománynak.
És kevés a részem a társadalomból,
Az én munkám az ima, mely szívemből szól.

Hát így vagyok én, egyszerű, csöpp kis teremtmény,
De Isten szeretetből hordoz a tenyerén.
Egyszer, életem alkonyán, remélem, megszólít,
S ha jön az órák, a hosszú vándorútból Magához hív...